

„O tzv. PROTI-PANDEMICKÉM ZÁKONU“ ©

(zákon č. 94/2021 Sb., o mimořádných opatřeních při epidemii onemocnění Covid-19 a o změně některých souvisejících zákonů)

OBSAH:

- I. Čestné prohlášení (doporučené znění)
- II. Vhled do občanských a ústavních práv člověka jako svébytné bytosti a jeho vrozených/přirozených práv tvořících demokratické základy ČR chráněných ústavními zákony
- III. Vhled do mezinárodní ochrany svébytnosti, důstojnosti, integrity člověka a práv v souvislosti s aplikací biologie a medicíny podle mezinárodní úmluvy, kterou náš stát ratifikoval pod sdělením č. 96/2001 Sb.m.s. (tzv. úmluva o lidských právech a biomedicině)
- IV. Vhled do ochrany svébytnosti, důstojnosti, osobní nedotknutelnosti a integrity člověka z pohledu zákona č. 258/2000 Sb., o veřejném zdraví
- V. Vhled do právní ochrany života a zdraví, jakož i integrity a osobnosti člověka podle zákona č. 89/2012 Sb. (občanský zákoník)
- VI. Vhled do práva člověka chránit si svůj život a zdraví svébytně podle zákona č. 240/2000 Sb., (krizový zákon)
- VII. Vhled do postavení svébytného člověka podle zákona č. 94/2021 Sb., o mimořádných opatřeních při epidemii onemocnění Covid-19 a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „proti epidemický zákon“)
- VIII. Klíčové právní závěry plynoucí z platné klíčové legislativy a právem chráněných demokratických základů a hodnot ČR
- IX. Shrnutí hlavních zásad a principů, které by se měly uplatňovat při výkonu státní moci při plošné ochraně a zdraví
- X. Upozornění na možné právní následky či důsledky spojené s nerespektováním svrchovaného svébytného postavení občana a jeho ústavně zaručených práv a svobod
- XI. Vzorové doporučené znění pro „Oznámení o uplatnění výhrady svědomí a žádost o informace před provedením povinného testování“

Autorka: Mgr. Daniela Šenarová
(www.zakonyrovnavahy.cz)

facebook

I. Čestné prohlášení (doporučené znění)

Já, níže podepsaná/ý,, nar., bytem:, číslo OP:
.....

tímto čestně prohlašuji, že:

a) si nejsem vědom/a, že bych osobně přišel/a do styku s nemocným či pozitivním na Covid 19, a to nejen za posledních 14 dnů, ale i dříve,

b) se cítím zcela zdrav/a, nemám žádné viditelné respirační problémy ani tělesné příznaky (jako je např. dušnost, rýma či kašel, zvýšená teplota, ztráta čichu atd).

c) Dovoluji si právně odůvodnit svůj postoj a jednání, kterým se odmítám podvolit nátlaku na „preventivní testování na onemocnění Covid“ a na „nařízené nošení respirátoru“ (jako ochranného prostředku), který mi osobně působí „vážné dýchací potíže“ a nepříznivě ovlivňuje můj život a ohrožuje moje celistvé zdraví“, jehož jsem nositelem a které mám v moci jenom já.

d) Současně se tímto právně odvolávám na svoje svrchované legitimní právo plynoucí z čl. 31 ústavní listiny práv a svobod „chránit si svoje zdraví v celé jeho integritě“ sám/a podle svého vědomí a svědomí s tím, že nikdo nemá právo výkon tohoto mého práva vylučovat a zakazovat a ani omezovat, pokud tak výslovně nedovoluje zákon (což nedovoluje).

Podpis občana (ve vztahu k úřadům lze doporučit úředně ověřený podpis):

Podepsáno v, dne

.....
..... (Jméno a příjmení občana)

II. Vhled do občanských a ústavních práv člověka jako svébytné bytosti a jeho vrozených/přirozených práv tvořících demokratické základy ČR chráněných ústavními zákony

a. Česká republika je právním státem, který je na prvním místě povinen před nepřítelem či jeho napadením chránit nejen „zdraví a životy svého obyvatelstva jako celku“, ale má základní povinnost chránit (stejně „urputně“, jak činí ve vztahu k epidemii), také naše demokratické základy našeho státu. Jinými slovy, stát má v duchu § 1 ústavního zákona o bezpečnosti (č. 110/1998 Sb.) primární povinnost vůči svému lidu chránit demokratické základy a hodnoty a zajišťovat jim patřičnou úctu, respekt a případně i aktivní obranu, pokud dochází k jejich ohrožování, narušování či hrozí nebezpečí jejich poškozování či odstraňování.

1. Tyto naše demokratické základy státu jasně vyplývají v souhrnném duchu zejména (i) z preambule naší státní Ústavy (ústavní zákon č. 1/1993 Sb.), dále (ii) z preambule našeho „svrchovaného ústavního zákona listiny práv a svobod (ústavní zákon č. 2/1993 Sb.), jakož i (iii) ze soustavy ratifikovaných mezinárodních smluv (které mají podle § 10 Ústavy právní přednost před platnými zákony, jsou-li s nimi v rozporu), zejména pak z Mezinárodní úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod včetně protokolů (ratifikované ČR pod sdělením č. 209/1992 Sb.) a dále z Mezinárodní úmluvy na ochranu lidských práva důstojnosti lidské bytosti v souvislosti s aplikací biologie a medicíny (ratifikované ČR pod sdělením č. 96/2001 Sb.).
2. Naše demokratické základy a jeho klíčové hodnoty stojí zejména na těchto konkrétních premisách a hodnotách, které je stát v duchu svojí primární ústavní povinnosti ve vztahu ke svébytným občanům ctít, respektovat, chránit a v případě jejich narušování aktivně s pomocí ozbrojených sil bránit:
 - zajištění ochrany a nedotknutelnosti hodnot, jako jsou „lidská důstojnost a svébytnost“, a to u všech lidských bytostí (nejen občanů),
 - zajištění úcty k integritě (celistvosti) lidské bytosti (tj. neporušitelnost jeho duchovní, duševní a fyzické složky jeho komplexní bytosti), a to bez jakékoliv diskriminace,
 - zajištění respektu a ochrany neporušitelnosti přirozených práv člověka (jako suverénní svébytné a důstojné bytosti),
 - svrchovanost ústavního zákona o lidských právech a svobodách občana nad jinými zákony a dodržování základního svobodného postavení občana,
 - lid je zdrojem veškeré státní moci a vykonává ji buď přímo, anebo prostřednictvím orgánů moci zákonodárné, výkonné a soudní.
 - úcta a respekt k osvědčeným principům právního státu včetně tvoření jeho legislativy,
 - respektování „demokratického nastavení“ vztahu občana a státu v níže objasněném ústavně daném smyslu.
 - Z čl. 2 odst. 4 Ústavy pak platí, že „každý občan může činit, co není zákonem zakázáno a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá.“
3. Z ústavního zákona č. 2/1993 Sb, listiny práv a svobod pak přímo z preambule plyne, že svrchovanost tohoto ústavního zákona, stejně jako přirozená práva člověka a lidská práva občana plynoucí z tohoto zákona jsou neporušitelná. V tomto ohledu pro přehlednost uvádím základní ustanovení tohoto svrchovaného zákona (ze kterého vyplývá svébytnost a svrchovanost občana ve vztahu ke státu, a naopak podřízenost státu k občanovi a statut „služby“ vůči svrchovanému lidu):
 - Podle čl. 1 platí, že „Lidé jsou svobodní a rovní v důstojnosti i v právech. Základní práva a svobody jsou nezadatelné, nezczizitelné, nepromlčitelné a nezrušitelné“.
 - Podle čl. 2 odst. 2 dále platí, že „Každý může činit, co není zákonem zakázáno, a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá“.
 - Kdežto „pro výkon státní moci platí podle čl. 2 odst. 2 přesně opačný princip, tzn. že „státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví“.
 - Podle čl. 2 odst. 2 pak platí, že „stát je založen na demokratických hodnotách a nesmí se vázat ani na výlučnou ideologii, ani na náboženské vyznání“ (v tomto případě tedy „Covidovou ideologii či jakoukoliv strategii spojenou s vedením boje proti epidemii nebo s agendou očkování proti Covid-19“).

- Dle § 3 odst. 3 právně platí, že „nikomu nesmí být způsobena újma na právech pro uplatňování jeho základních práv a svobod“.
- Dle čl. 4 odst. 1 pak plyne, že „Povinnosti mohou být ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích a jen při zachování základních práv a svobod (tzn. že uložením zákonné povinnosti nelze vyloučit výkon lidského práva a svobody, pouze omezit, a to pouze v rámci mezí, které stanoví zákon.“
- Dle čl. 4 odst. 2 až 4 pak plyne, že **Meze základních práv a svobod mohou být za podmínek stanovených Listinou základních práv a svobod upraveny pouze zákonem. Zákonná omezení základních práv a svobod musí platit stejně pro všechny případy, které splňují stanovené podmínky. Při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu. Taková omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena“.**
- Ze samotné preambule našeho vrcholného ústavního zákona č. 1/1993 Sb., ústavy ČR, vyplývají obdobné hodnoty a principy jako z ústavní listiny práv a svobod. Těmito hodnotami jsou „nedotknutelnost hodnot lidské důstojnosti a svobody“ (kterou chrání úmluva o bio medicíně, ústava a ústavní listina práv a svobod) a dále „budování svobodného a demokratického státu, který vznikl „na svrchovaném postavení lidu“ a „na úctě k lidským právům, na zásadách občanské společnosti, stejně jako na povinnosti všech občanů řídit se všemi osvědčenými principy právního státu“.
- Z čl. 31 ústavní listiny jasně plyne je to „člověk“ (nikoliv stát), kdo má v duchu svojí vrozené svébytnosti a svobodné vůle (se kterou nese v jednotě i osobní odpovědnost za svoje volby) právo rozhodovat o svém životě a zdraví včetně toho, jakým způsobem se chce před jakýmkoliv onemocněním (tedy i Covid) chránit. Toto svébytné a svrchované zákonné postavení občana v oblasti praktické aplikace medicíny a nadřazenost přirozeného a současně ústavního práva občana „na ochranu svého zdraví“ podpořené a posílené mezinárodní úmluvou o biomedicíně nelze ignorovat, porušovat, ani ponižovat před zákonnou kompetencí státu chránit tzv. „veřejné zdraví“ podle zákona o veřejném zdraví (které nepatří mezi základní hodnoty našeho demokratického státu ve smyslu zejména § 1 ústavního zákona o bezpečnosti a preambule ústavy a ústavní listiny práv a svobod).

4. **Občan má ústavní právo (které má vyšší právní sílu než zákon) odvolat se právně na relevantní ustanovení hlavních ústavních norem ČR chránících svébytnost, důstojnost, svobodu a integritu člověka a jeho svrchované postavení ve vztahu ke státu (na kterých stojí její ústavně chráněné demokratické základy a hodnoty), která jsou zejména uvedeny výše pod bodem a.**

III. Vhled do mezinárodní ochrany svébytnosti, důstojnosti, integrity člověka a práv v souvislosti s aplikací biologie a medicíny podle mezinárodní úmluvy, kterou náš stát ratifikoval pod sdělením č. 96/2001 Sb.m.s. (tzv. úmluva o lidských právech a biomedicíně)

V souvislosti s lékařskými, biologickými a medicínskými zásahy a zákroky do integrity člověka je Česká republika právně vázána mezinárodní úmluvou na ochranu lidských práva a důstojnosti lidské bytosti v souvislosti s aplikací biologie a medicíny, kterou náš stát ratifikoval pod sdělením č. 96/2001 Sb.m.s. (tzv. úmluva o lidských právech a biomedicíně). Tato úmluva má vyšší právní sílu a právní přednost před ostatními platnými zákony a předpisy, které jsou s ní rozporu podle čl. 10 Ústavy.

Níže jsou shrnuta základní a klíčová ustanovení této mezinárodní úmluvy:

1. Náš stát se ratifikací této mezinárodní úmluvy právně zavázal, že „**bude chránit důstojnost a svébytnost všech lidských bytostí a každému bez diskriminace zaručí úctu k integritě jeho bytosti a ostatní práva a základní svobody při aplikaci biologie a medicíny**“. Náš stát (který v duchu svého demokratického základu slouží či má sloužit, potažmo lidé jednající v rámci kompetence dané státu zákonem, kteří svým vstupem do funkce vstoupili do veřejné služby lidu) má v duchu této úmluvy povinnost na celém svém území ctít, respektovat a chránit přirozeně vrozenou suverenitu/svébytnost a důstojnost všech bytostí/lidí, a to bez ohledu na občanskou příslušnost či národnost.
2. Dále se náš stát skrze ratifikaci této mezinárodní úmluvy zavázal, že „**zajistí bez zbytečného prodlení odpovídající právní ochranu tak, aby předešel nebo zamezil porušování práv a zásad stanovených touto Úmluvou**“. Přičemž platí, že **samotné použití zákonů a podzákoných předpisů, jakož i jejich normotvorba musí ctít a respektovat také naše ratifikované mezinárodní úmluvy, které mají přednost před zákony, pokud jsou s nimi v rozporu (čl. 10 Úmluvy)**.
3. Z čl. 2 této úmluvy výslovně vyplývá, že „**zájmy a blaho lidské bytosti jsou nadřazeny zájmům společnosti nebo vědy**“.
4. Podle čl. 5 této mezinárodní úmluvy o biomedicíně právně platí, že „**jakýkoliv zákrok v oblasti péče o zdraví, včetně vědeckého výzkumu, je možné provést jen za podmínky, že k němu dotčená osoba poskytla svůj svobodný a informovaný souhlas, který není ničím podmíněný a nebyl po ní vynucený**“. Bez tohoto informovaného svobodného souhlasu je v duchu této úmluvy (jakož i podle § 99 občanského zákoníku) **možné lékařský zákrok provést jen v krajním případě, kdy dotčená osoba nemůže s ohledem na svůj aktuální zdravotní stav poskytnout vědomě tento svůj souhlas a daný lékařský zákrok je prokazatelně nezbytný pro prospěch zdraví či zachování života dotčené osoby**.
5. **S ohledem na tento článek právně nadřazené úmluvy je tedy právně nepřípustné, jakkoliv porušovat, obcházet či jakkoliv deformovat „obecné závazné pravidlo či podmínku“ naprosté „svobodnosti souhlasu člověka“, které platí pro jakýkoliv zásah či zákrok do jeho integrity (Ihostejno, jestli je to na jeho tělesné, duševní nebo duchovní úrovni), ke kterému by docházelo pro preventivní, diagnostické nebo léčebné účely, anebo pro účely výzkumu. Svobodný souhlas v sobě zahrnuje dobrovolnost, bezplatnost a nepodmíněnost, jinak je právně neplatný. K poskytnutí tohoto souhlasu proto nikdo nesmí žádného člověka „jakkoliv nutit, a to ani jakýmikoliv nařízenými či zákony z pozice moci, ani ho k jeho poskytnutí „pozitivně motivovat jakýmikoliv výhodami“.**
6. V duchu čl. 9 této úmluvy je v souvislosti se zdravotním zákrokem třeba „**brát na zřetel dříve vyslovená přání dané osoby ohledně daného lékařského zákroku**“, pokud se daná osoba nemůže k zákroku aktuálně svobodně vědomě vyjádřit těsně před provedením zákroku.
7. Podle čl. 4 této úmluvy dále platí, že **jakýkoliv zákrok je nutné provádět v souladu s touto mezinárodní úmluvou a v souladu s příslušnými profesními povinnostmi a standardy**.
8. Podle čl. 5 této úmluvy (která má právní přednost před § 71 odst. 2 písm. a) zákona o veřejném zdraví) pak dále právně platí, že **pro účely vyšetřování nálezů vyvolané virem lidského imunodeficitu, že „vyšetření na virus lidského imunodeficitu lze provést jen se souhlasem dotčené osoby ve smyslu § 71 odst. 3 zákona o veřejném zdraví**“. Proto žádný člověk nemůže být v rozporu s mezinárodní úmluvou nucen se podřídit podzákonému

nařízení či mimořádnému opatření, jímž je mu ukládána povinnost se nechat testovat na Covid-19, a to navíc způsobem, který zákon výslovně neupravuje (zákon upravuje v § 75 pouze krevní testy).

9. **Podle čl. 2 odst. 4 Ústavy pak platí, že „každý občan může činit, co není zákonem zakázáno a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá. V této souvislosti tedy žádný konkrétní zákon neukládá občanovi výslovnou zákonnou povinnost nosit roušku ani respirátor. Ani zákonnou povinnost nechat se zdravotně vyšetřit („otestovat na covid“) z tzv. „preventivních důvodů, tj. pokud není podezřelý z infekční nákazy, nebo netrpí-li hmotnými příznaky infekce“.** Tuto povinnost stanovuje občanovi pouze podzákoné nařízení, resp. správní akt ministerstva zdravotnictví, který však právně zasahuje do kompetence člověka a výše uvedeného „ústavního práva občana stanoveného v čl. 31 ústavní listiny práv a svobod „chránit si svoje zdraví“ podle svého vlastního vědomí a svědomí“ (tedy nerespektuje naši Ústavu, Listinu základních práv a svobod, zákony ČR, ale také mezinárodní právo, zejména Ženevskou konvenci, Norimberský kodex a Chartu pro lidská práva).
10. **I když čl. 25 Úmluvy o biomedicíně připouští státům jistou možnost určitým způsobem omezit výkon práv a ochranných ustanovení úmluvy, pokud jsou nezbytná pro (i) v zájmu bezpečnosti obyvatelstva, (ii) prevenci trestné činnosti a (iii) ochranu veřejného zdraví, anebo (iv) ochranu práv a svobod jiných, s ohledem na „demokratické základy a klíčové hodnoty“, na kterých vznikl a existuje právní stát ČR (viz výše uvedený bod a), je potřeba jakékoliv omezování občana ve výkonu jeho ústavně zaručených práv a svobod vždy právně posuzovat ve vztahu k těmto našim „chráněným demokratickým základům a klíčovým hodnotám, které má stát primární povinnost vůči svému lidu chránit“.** Z § 1 ústavního zákona o bezpečnosti a z preambulí našich klíčových ústavních zákonů listiny a ústavy je pak právně zřejmé, že mezi „klíčové hodnoty našeho státu“, které je stát povinen chránit nepatří ani „veřejné zdraví obyvatelstva podle zákona o veřejném zdraví“, ani „boj s epidemií Covid a její potírání“ a ani jiné metody či strategie, které v konečném důsledku ničí a poškozují zdraví a život obyvatelstva jako celek, anebo v plošném měřítku zasahuje násilně/direktivně do ústavně zaručených práv a svobod občanů, jakožto svébytných bytostí.

IV. Vhled do ochrany svébytnosti, důstojnosti, osobní nedotknutelnosti a integrity člověka z pohledu zákona č. 258/2000 Sb., o veřejném zdraví

Zákonná povinnost „preventivně podstoupit vyšetření na nákazu, potažmo testování“, stejně jako zákonná povinnost „nosit respirátor či jinou ochranu dýchacích cest“ neplyne ani ze zákona č. 258/2000 Sb., o veřejném zdraví.

1. **Zákonnou povinnost podrobit se laboratornímu vyšetření lze podle § 64 zákona o veřejném zdraví uložit pouze takové fyzické osobě, která onemocněla infekčním onemocněním, anebo která je podezřelá z nákazy (tj. vykazuje jisté tělesné příznaky onemocnění či nákazy). Jiná osoba nemá povinnost se opatření podřídit.**
2. **Podle § 67 odst. 4 má fyzická osoba má zákonné právo napadnout vydané opatření, a to do tří dnů od jeho předání a cestou podání písemného návrhu na jeho přezkoumání u poskytovatele zdravotních služeb, který dané opatření vydal. Opatření osobě ukládá příslušný orgán ochrany veřejného zdraví a v některých případech (§ 67) poskytovatel zdravotnických služeb.**

3. S ohledem na výše uvedené lze dospět k závěru, že „plošné testování“ všech fyzických osob ani jejich vybraných skupin (např. zaměstnanců atd.) „z preventivních důvodů“ zákon o veřejném zdraví výslovně právně neukládá, a tedy ani neumožňuje. Nařídít člověku „zjištění či ověření možné nákazy“ lze podle zákona pouze u těch vybraných fyzických osob, u kterých se vyskytuje infekční onemocnění, anebo existuje díky „určitým fyzickým příznakům“ reálné podezření z reálné nákazy, přičemž nařízené ověření nákazy“ v rámci „protiepidemického opatření“ vyžaduje „potřeba řešení konkrétního hmotného následku/projevu skrze léčení dané osoby zaměřené na zastavení reálné infekce, a nikoliv vyvíjení snahy předcházet možnému šíření nákazy. Je potřeba akceptovat, že zákon výslovně neumožňuje (protože to není reálně uskutečnitelné) „apriori“ přistupovat ke všem lidem jako „k potenciálně podezřelým z nákazy“ či „potenciálně nebezpečným nosičům možné nákazy“ a vyvíjet činnost, která by měla skrze testování předejít šíření nákazy.
4. **Zákon o ochraně veřejného zdraví rovněž výslovně neupravuje jakoukoliv možnost „zakázat či zabránit člověku vykonávat činnost, která je běžnou součástí jeho života“** (což je např. jeho podnikání, výkon zaměstnání či jiné výdělečné práce atd.). Tento zákon pouze **připouští v § 64 odst. odst. d) toliko právní možnost opatřením nařídít fyzické osobě vykonávat tuto činnost takovým způsobem, aby se „riziko šíření infekčního onemocnění snížilo“** (nikoliv vyloučilo).
5. **V § 66 zákon umožňuje podle povahy infekčního onemocnění uložit fyzické nebo právnické osobě, která je podnikatelem, dočasný zákaz provozu zařízení, provozovny nebo jiné činnosti.** Tento zákaz však není plošný, ale cílený a vztahuje se na konkrétní osobu, které se dotýká infekční onemocnění, popř. lidí v jejím provozu. **V § 69 zákon připouští pouze zákaz nebo omezení výroby, úpravy, úschovy, dopravy, dovozu, vývozu, prodeje či jiného nakládání s potravinami či dalšími výrobky, kterými může být šířeno infekční onemocnění.**
6. **I když čl. 25 Úmluvy o biomedicíně připouští státům jistou možnost určitým způsobem omezit (nikoliv vyloučit!!!) výkon práv a ochranných ustanovení úmluvy, pokud jsou nezbytná pro (i) v zájmu bezpečnosti obyvatelstva, (ii) prevenci trestné činnosti a (iii) ochranu veřejného zdraví, anebo (iv) ochranu práv a svobod jiných, s ohledem na „demokratické základy a klíčové hodnoty“, na kterých vznikl a existuje právní stát ČR (viz výše uvedený bod a), je potřeba jakékoliv omezování občana ve výkonu jeho svrchovaných práv a svobod posuzovat vždy v kontextu k těmto našim „chráněným demokratickým základům a klíčovým hodnotám, které má stát primární povinnost vůči svému lidu chránit“.** Z § 1 ústavního zákona o bezpečnosti a z preambulí našich klíčových ústavních zákonů listiny a ústavy je pak právně zřejmé, že mezi „klíčové hodnoty našeho státu“, které je stát povinen chránit, nepatří ani „veřejné zdraví obyvatelstva podle zákona o veřejném zdraví“, ani „boj s epidemií Covid a její potírání“ a ani jiné metody či strategie, které v konečném důsledku dlouhodobě v plošném měřítku zasahují násilně/direktivně do ústavně zaručených práv a svobod občanů, jakožto svébytných bytostí, potažmo které v konečném důsledku zasahují do integrity člověka, ničí a poškozují j zdraví a život obyvatelstva jako celek.
7. **Podle čl. 2 odst. 4 Ústavy pak platí, že „každý občan může činit, co není zákonem zakázáno a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá.** V této souvislosti tedy ani tento zákon o veřejném zdraví neukládá občanovi „jasnou a výslovnou zákonnou povinnost nosit roušku či respirátor, nebo jiný ochranný prostředek“.
8. **Tuto povinnost stanoví pouze „podzákonné mimořádné opatření ministerstva zdravotnictví vydané na základě obsahově neurčitého § 69 odst. 1 písm. i) a odst. 2 zákona o veřejném zdraví“, které navíc nemá ani odpovídající „právní sílu“ omezit člověka ve výkonu jeho ústavního práva plynoucího z čl. 31 ústavní listiny práv a svobod „chránit si svoje zdraví**

svébytně podle svého vlastního vědomí a svědomí“ . Toto podzákoné mimořádné opatření obchází a nerespektuje naši Ústavu, svrchovaný zákon = Listinu základních práv a svobod, krizový zákon, ale i mezinárodní úmluvy a právo, zejména Ženevskou konvenci, Norimberský kodex a Chartu pro lidská práva. Nařizování jakékoliv ochrany dýchacích cest není také opodstatněno tím, že dle platných norem plynoucích ze zákonů ČR nebyly naplněny kvóty pro vyhlášení Pandemie, dokonce ani epidemie.

V. Vhled do právní ochrany života a zdraví, jakož i integrity a osobnosti člověka podle zákona č. 89/2012 Sb. (občanský zákoník)

V souvislosti s „individualizovanou právní ochranou života a zdraví, jakož i integrity a osobnosti člověka je třeba ctít tyto hlavní zásady a principy vyplývající ze zákona č. 89/2012 Sb. (občanský zákoník):

1. V souladu s preambulí ústavního zákona č. 1/1993 Sb. (Ústavy) a č. 2/1993 Sb. (Ústavní listiny práv a svobod) a § 3 občanského zákoníku pak platí, že **„každý má právo na ochranu svojí svébytnosti a důstojnosti včetně „nedotknutelnosti svobody a lidské integrity, jakož i na neporušitelnost přirozených práv a dalších hodnot s nimi spojených, mezi které patří mimo jiné i osobní čest a soukromí“**. Člověk, jako suverénní/svébytná bytost, je plně odpovědný za svůj život a zdraví (což jasně plyne z § 3 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku). O obsahu a rozsahu tohoto práva platí to samé jako je uvedeno v prvních dvou odstavcích pod bodem c.
2. Podle čl. 81 občanského zákoníku je právně chráněna **„osobnost člověka včetně všech jeho přirozených práv“**. Dále platí, že **„Každý je povinen ctít svobodné rozhodnutí člověka žít podle svého. Ochrany požívají zejména život a důstojnost člověka, jeho zdraví a právo žít v příznivém životním prostředí, jeho vážnost, čest, soukromí a jeho projevy osobní povahy**. Člověk, jehož osobnost byla dotčena, má podle § 82 občanského zákoníku **„právo domáhat se toho, aby bylo od neoprávněného zásahu upuštěno, nebo aby byl odstraněn jeho následek“**.
3. Podle § 91 občanského zákoníku pak právně platí, že **„člověk je nedotknutelný. Lidské tělo je pod právní ochranou i po smrti člověka**. Dále platí, že **„člověk má právo na svoji integritu duše a těla“** v tom smyslu, že **nikdo nesmí proti vůli** (tj. bez písemného informovaného a svobodného souhlasu) **dotčeného člověka zasahovat do jeho integrity vyjma případu, kdy je takový zásah ve prospěch osoby nutný v zájmu jeho života a zdraví**.
4. Zákonem požadovaný písemný souhlas k zásahu do integrity může podle § 93 až 98 občanského zákoníku udělit namísto dotčené osoby také **„zákonný zástupce, manžel, rodič nebo jiná osoba blízká, popř. osoba, která k tomu byla výslovně danou osobou písemně úředně zplnomocněna“**. Teprve, když není možné získat souhlas žádným z těchto způsobů, může souhlas udělit jiná přítomná osoba, která o dotčenou osobu osvědčí mimořádný zájem. **Má-li být zasaženo do integrity nezletilého, který dovršil 14 let a nezletilý zákroku vážně odporuje (i když zákoný zástupce se zákrokem souhlasí), nelze dle § 100 odst. 1 občanského zákoníku zákrok provést bez souhlasu soudu** (to platí i o osobě zletilé, která není plně svéprávná). **Bez souhlasu soudu nelze provést ani zákrok u nezletilého, který s ním souhlasí, pokud se zákrokem nesouhlasí jeho zákoný zástupce (zpravidla rodič)**.

VI. Vhled do práva člověka chránit si svůj život a zdraví svébytně podle zákona č. 240/2000 Sb., (krizový zákon)

V souvislosti s plošným řešením současné „Covid krizové situace“ v tzv. „stavu nebezpečí“ podle zákona č. 240/2000 Sb., (krizový zákon), a/nebo v režimu „nouzového stavu“, „stavu nebezpečí“ či „válečného stavu“ podle zákona č. 210/1998 Sb., o bezpečnosti je třeba respektovat ve vztahu k občanovi jeho „právo veta“ plynoucí z § 31 odst. 4 krizového zákona, stejně jako ctít zákonné mantinely platná pro krizová opatření omezující občany při řešení krize plynoucí z § 5 krizového zákona.

- Krizový zákon ve svém § 31, odstavec 4 zakotvuje „**právo fyzické osoby odmítnout splnění povinnosti uložené v rámci krizového opatření podle § 5 krizového zákona ve spojení s § 31 odst. 3, pokud by jejich plněním ohrozila život nebo zdraví vlastní nebo jiných osob anebo pokud jsou povinnosti jí ukládané v rozporu se zákonem.**“ Toto právo nelze ignorovat, ani obcházet, neboť by se jednalo o „nelegitimní zásah“ do ústavního práva člověka na ochranu zdraví, které vyplývá z § 31 ústavní listiny práv a svobod.
- Ústavní zákon o bezpečnosti pak v § 6 výslovně stanoví, že nouzový stav se může vyhlásit jen s uvedením důvodů na určitou dobu a pro určité území, kdy současně s vyhlášením nouzového stavu musí vláda jasně vymezit, „**kteřá konkrétní práva uvedená v § 5 krizového zákona omezuje a v jakém rozsahu se v souladu s Listinou základních práv a svobod omezují**“ a dále „**kteřé povinnosti a v jakém rozsahu se podle § 5 krizového zákona ukládají**“.

Vhled do postavení svébytného člověka podle zákona č. 94/2021 Sb., o mimořádných opatřeních při epidemii onemocnění Covid-19 a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „proti epidemický zákon“)

Podle zákona č. 94/2021 Sb., o mimořádných opatřeních při epidemii onemocnění Covid-19 a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „proti epidemický zákon“) člověk nemusí splnit svoji zákonnou povinnost, popř. se právně podřídit „**příkazu vydanému ministerstvem zdravotnictví podle § 2 proti epidemického zákona**“, pokud by tím mohl způsobit újmu či škodu na zdraví či životě svém vlastním, anebo jiného člověka.

1. Podle nového zákona č. 94/2021 Sb., o mimořádných opatřeních při epidemii onemocnění Covid-19 a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „proti epidemický zákon“) ministerstvo zdravotnictví může (ale nemusí) vydat „**ve stavu pandemické pohotovosti**“ (který dle § 1 odst. 3 vyhláší Poslanecká sněmovna) mimořádná opatření s celostátní působností, anebo s působností na území několika krajů, která jsou taxativně vymezena v § 2 tohoto zákona a která spočívají v nařízení určitého omezení či zákazu určité činnosti, anebo v nařízení určité činnosti (kterou dochází k zásahu či omezení výkonu ústavně zaručených lidských práv a svobod).
2. Do vyčtu těchto mimořádných opatření spadá mimo jiné pod bodem m) „**příkaz testovat zaměstnance a jiné pracovníky na přítomnost onemocnění Covid-19**“. Podle § 3 mimořádná opatření podle § 2 smí ministerstvo zdravotnictví nebo hygienická stanice nařizovat jen v nezbytně nutném rozsahu a na nezbytně nutnou dobu a v odůvodnění musí zohlednit aktuální analýzu epidemiologické situace onemocnění Covid-19 a konkrétní míru rizika spojeného s vymezenými činnostmi, oblastmi a charakteristikami a **přiměřenost zásahu do práv a oprávněných zájmů právnických a fyzických osob, aniž by však přesně a jasně specifikoval, která konkrétní svobodná ústavní práva a svobody mohou být**

vydaným mimořádným opatřením ve smyslu čl. 4 ústavní listiny omezena (nikoliv vyloučena) ve výkonu a v jakém rozsahu (tak jak to např. stanovuje § 5 krizový zákon).

3. **Ze samotného zákonného znění § 2 odst. 2 bodu m) proti epidemického zákona pak jasně a logicky plyne, že tento příkaz může být podle zákona uložen jen zaměstnavatelům, nikoliv však jeho zaměstnancům či pracovníkům.** Tato zákonná možnost ministerstva zdravotnictví „přikázat mimořádným opatřením testování zaměstnanců a jiných pracovníků na přítomnost onemocnění Covid-19“ podle čl. 2 písm. m) zákona právně naráží nejen na „svrchovaný ústavní princip svébytnosti a důstojnosti člověka a jeho právo vykonávat svoje svrchovaná práva a svobody o vyšší právní síle bez omezení“, ale i na řadu platných předpisů (viz výše), které řádnému splnění takového příkazu ze strany firem = zaměstnavatelů brání či jej činí právně nesplnitelným (a tedy i právně sporně vynutitelným).
4. **Do výčtu mimořádných opatření uvedených v § 2 odst. 2 proti epidemického zákona dále spadá mimo jiné to, které je uvedeno pod bodem i) a kterým je „příkaz používat ochranné, mycí, čistící nebo dezinfekční prostředky a další protiepidemická opatření“.** Tento příkaz, pokud by byl uložen svébytnému člověku ve formě uložení závazného příkazu nosit respirátor či jiný ochranný prostředek má „nižší právní sílu“, než má „vrozené legitimní ústavní právo člověka na ochranu svého zdraví plynoucí z čl. 31 ústavní listiny práv a svobod“, jehož svobodný výkon tento zákon nijak právně neomezuje.
5. **Shrnutí hlavních právních argumentů, které dávají člověku, jako svébytné svrchované bytosti, právo vyšší právní síly nepodřít se příkazům vydaným ministerstvem zdravotnictví podle proti epidemického zákona:**

(i) **Tento nový zákon však oproti krizovému zákonu a jeho § 5 „zákonné meze pro konkrétní omezování člověka při výkonu jeho lidských práv a svobod podle listiny práv a svobod, ani jejich konkrétní výčet jasně právně v duchu čl. 4 ústavní listiny práv a svobod neupravuje.** Pouze v § 3 zákon uvádí, jak má být mimořádné opatření vydané podle § 2 odůvodněno, citace: „V odůvodnění mimořádného opatření podle § 2 se zohlední aktuální analýza epidemiologické situace onemocnění COVID-19 a konkrétní míra rizika spojeného s vymezenými činnostmi, oblastmi či jinými charakteristikami a přiměřenost zásahu do práv a oprávněných zájmů právnických a fyzických osob“ – konec citace zákona. **Lze právně argumentovat tím, že „tento nový zákon v duchu čl. 4 ústavní listiny práv a svobod nestanoví jasné meze pro omezování člověka ve výkonu jeho lidských práv a svobod plynoucích z této listiny, ale reguluje pouze podmínky pro výkon státní moci ministerstva zdravotnictví“ a člověk může vykonávat svoje „svrchovaná práva a svobody“, přičemž platí, že mu nesmí být způsobena újma na právech pro jejich uplatňování dle čl. 3 odst. 3 ústavní listiny.**

(ii) **Občan, jako svébytný člověk, má „právo odmítnout jakýkoliv zdravotní zákrok či zásah do svojí integrity“, resp. „podmínit své „preventivní otestování na nákazu Covid“ či „preventivní očkování proti Covid“, anebo „nošení roušky či respirátoru na svém těle omezující jeho „ústavní právo na svobodu a právo chránit si své zdraví svébytně“ svým dobrovolným a svobodným souhlasem“, a to jednak s odkazem na (i) čl. 2 a 5 mezinárodní úmluvy o biomedicině (Sdělení č. 96/2001 Sb.m.s. mající právní přednost před zákonem) a dále s ohledem na to, že (ii) žádnou zákonnou povinnost na „preventivní vyšetření, potažmo testování na Covid-19“ mu neukládá ani zákon č. 258/2000 Sb., o veřejném zdraví a v neposlední řadě i s ohledem na (iii) svoje svrchované přirozené a ústavně podložené „právo chránit si svoje celistvé zdraví podle svého vlastního vědomí a svědomí plynoucí z preambule a § 31 ústavní listiny práv a svobod“.**

(iii) **Občan má ústavní právo (které má vyšší právní sílu než zákon) odvolat se právně na tato relevantní ustanovení hlavních ústavních norem ČR chránících svébytnost, důstojnost, svobodu a integritu člověka a jeho svrchované postavení ve vztahu ke státu (na kterých stojí její ústavně chráněné demokratické základy a hodnoty), jež jsou uvedeny výše pod bodem a).**

(iv) **Na základě proti epidemického zákona nelze právně vynucovat po občanova, jako svébytném člověku, splnění vydaných příkazů, pokud by tím fakticky došlo k tomu, že (i) člověk v rozporu se svojí svébytností nemůže či nemohl vykonávat svoje svrchované práva, popř. by tím docházelo či došlo (ii) k nelegitimnímu omezení či vyloučení výkonu ústavního práva člověka na „svébytnou ochranu svého vlastního celistvého zdraví“ (čl. 31 ústavní listiny práv a svobod), anebo jeho dalších svrchovaných práv.**

(v) **Pokud by kdokoliv na splnění vydaného příkazu trval či se podílel na jeho vynucení proti vůli člověka, dopustil by se protiprávního jednání, jímž by vylučoval výkon jeho ústavního práva na „ochranu svého zdraví“ (čl. 31 ústavní listiny práv a svobod). Pokud by nutil člověka ke splnění příkazu „pod hrozbou určité újmy či sankce“, mohl by se dokonce dopustit trestného jednání útisku (§ 164 TZ) nebo vydírání (§ 175 TZ).**

(vi) **Vzhledem k tomu, že člověk je svrchovaný, důstojný a svébytný a toto jeho postavení je chráněno v rámci demokratických základů a hodnot ČR (na rozdíl od záměru a veřejného zájmu tohoto zákona, kterým je zvládat epidemii onemocnění Covid, které tuto váhu v právním řádu nemá, což jasně plyne i z čl. 2 mezinárodní úmluvy o biomedicíně, podle které zájmy a blaho lidské bytosti jsou nadřazeny zájmům společnosti nebo vědy) a dále, že tento proti epidemický zákon nijak neupravuje „zákonné meze pro jakékoliv omezení výkonu lidských práv a svobod občana plynoucích z ústavní listiny práv a svobod včetně jejich výčtu“, lze dospět k právnímu závěru, že tímto podzákonným příkazem ministerstva zdravotnictví nelze člověku jakkoliv právně omezit (a už vůbec nelze vyloučit v duchu čl. 4 ústavní listiny práv a svobod) výkon jeho vlastního ústavního práva „chránit si své zdraví a svůj život“ proti Covid-19 svébytně a způsobem podle svého vlastního vědomí a svědomí. Toto je zřejmé obzvlášť v případě, kdy toto opatření má „plošný charakter“ a nikoliv „individuální, které by bylo vydáno po doporučení lékaře či odborníka s ohledem na „aktuální zdravotní stav daného člověka“). Tento právní výklad má mimo jiné právní oporu a stejnou logiku např. také v § 31 odst. 4 krizového zákona, které výkon tohoto práva ctí a umožňuje jeho plný výkon.**

6. Závěrem lze k proti epidemickému zákonu ještě doplnit, že není právním problémem lidu jako celku, že tento zákon:

(i) „Právně koliduje či je v právním konfliktu s řadou právních norem vyšší právní síly,

(ii) Jasně nevymezuje v duchu čl. 4 ústavní listiny práv a svobod jasné zákonné meze, za kterých lze daným mimořádným opatřením omezit (nikoliv však vyloučit!) výkon ústavních práv a svobod včetně určení, která konkrétní práva a svobody plynoucí z ústavní listiny práv a svobod může dané opatření omezit (obdobně, jak to činí zcela jasně např. krizový zákon č. 240/2000 Sb.).

(iii) Nijak nezohledňuje, že zaměstnavatelé mohou v praxi narazit na „projevený nesouhlas a odpor svých zaměstnanců“ (kteří mají jako svébytné bytosti legitimní práva „zaměstnavatelem nařízené testování“ svobodně odmítnout a bránit se právně proti

jejich „vydírání a útlatku“).

(iv) Z právního hlediska vykazuje řadu atypických a právně sporných ustanovení, které v konečném důsledku vytvářejí ve vztahu k jiným platným právním normám (viz výše) právní chaos, nejasné právní účinky a spornou právní vymahatelnost.

(v) Přináší v rozporu se samotnými demokratickými základy naší země „zcela opačný či otočený princip a postup ve vztahu k občanovi“ a stává se „neférovým a účelovým právním nástrojem“ a „právním bičem“ pro ovládnutí, donucování či přinucování firem a svébytných občanů, aby se „jednostrannému direktivnímu diktátu“ ve formě „správního opatření ministerstva či hygienických stanic“ podřídili, aniž by jim byla v zákoně dána jakákoliv možnost nařízené opatření či příkaz „zkonzultovat s odborníkem (lékařem)“ a jeho splnění se vyhnout (jako to připouští např. krizový zákon nebo zákon o veřejném zdraví, podle kterých má každá fyzická osoba včetně těch nezletilých „právo bránit se či nepodřít se vydanému opatření, pokud by tím ohrozila život a zdraví u sebe nebo svých blízkých nebo s takovým opatřením nesouhlasí“).

(vi) Tento zákon se při aplikaci právně dostává do zjevného konfliktu či rozporu s klíčovým právním principem „svébytnosti člověka“ a výkonem jeho ústavních „práv a svobod včetně jeho „práva na svébytnou ochranu svého celistvého zdraví“ vnáší zcela protikladný právní princip, než který nese zákonná úprava zákona o veřejném zdraví, krizového zákona i ústavního zákona o bezpečnosti (které „vrozenou svébytnost člověka“ a jeho kompetenci rozhodovat o svém životě a zdraví po poradě s lékařem a v duchu demokratických základů našeho právního státu plně respektují).

VII. Klíčové právní závěry plynoucí z platné klíčové legislativy a právem chráněných demokratických základů a hodnot ČR

1. Člověk má mezinárodní úmluvou podložené „ústavní právo“ nepodstoupit či odmítnout takový zákrok či medicínskou metodu, jež se neslučuje s jeho vlastním přesvědčením, vědomím a svědomím.
2. Stejně tak má člověk, jako svébytná bytost, právo nepodvolit se příkazu jakékoliv jiné osoby, pokud splnění takového příkazu člověku brání ve výkonu jeho svébytného a ústavně zaručeného „práva chránit si svoje zdraví“ svébytně podle svého vědomí a svědomí (čl. 31 LPS), popř. ho ve svobodném výkonu omezuje nelegitimním způsobem, který překračuje zákonem dovolené meze pro omezení výkonu ústavního práva a svobody, anebo by si tím přivodil újmu na svém zdraví či životě.
3. Uložení povinnosti nesmí v duchu čl. 4 odst. 1 a čl. 3 ústavní listiny práv a svobod vylučovat výkon ústavně zaručeného práva a svobody člověka, který je ve svém postavení ke státu svébytný a svrchovaný.
4. Stejně nelze člověku způsobit újmu na jeho právech za to, že ve vztahu k nařízené povinnosti uplatňuje svoje ústavně zaručená základní práva a svobody (čl. 3 odst. 3 listiny práva a svobody), pokud konkrétní zákon (který v duchu čl. 2 odst. 2 a 3 a čl. 4 odst. 1, 2 a 4 listiny zákonnou povinnost člověku ukládá) nestanoví výslovně jasné meze, jakým způsobem lze výkon konkrétní práva ve spojení s danou povinností omezit.

5. **Povinné příkazování kýmkoliv (ve vztahu ke člověku, který je svrchovaný a svébytný), které se děje nelegitimně tak, že si po člověku vynucuje jeho souhlas se zdravotním zákrokem do jeho integrity, anebo nad dovolený zákonný rámec omezuje, anebo dokonce vylučuje jeho kompetenci vykonávat svoje svrchovaná práva, popř. právo odmítnout podřídit se příkazu (pokud by jeho splněním došlo k ohrožení či poškozování života nebo jeho zdraví v celé jeho integritě, anebo k faktickému vyloučení výkonu ústavně zaručených svrchovaných lidských práv a svobod plynoucích z ústavní listiny práv a svobod), nemá právní oporu ani v mezinárodních úmluvách, ani v demokratických základech a hodnotách, na kterých ČR vznikla a existuje, ani v samotných platných normách.**
6. **Nařizování nejrůznějších preventivních zdravotních zákroků na bázi plošných nařízení vlády či opatření orgánů státní správy ve smyslu čl. 2 odst. 1 a 2 Listiny práv a svobod je právně nepřijatelné, pokud takové nařízení fakticky vylučuje výkon svrchovaného „práva člověka, jako svébytné bytosti „chránit si svoje zdraví podle svého vědomí a svědomí v duchu čl. 31 listiny práv a svobod“, popř. výkon dalších svrchovaných práv plynoucích z této listiny.** Nařizování jakékoliv ochrany dýchacích cest není věcně opodstatněno mimo jiné také tím, že dle platných norem plynoucích ze zákonů ČR nebyly naplněny kvóty pro vyhlášení Pandemie, dokonce ani epidemie.
7. **Člověk je „svébytná a důstojná bytost“, která není povinna nechat si chránit svoje vlastní zdraví jinou osobou, ani se podrobovat jakýmkoliv lékařským, medicinským, léčebným nebo vědeckým (pokusným) zákrokům či zdravotnickým procedurám (mezi které patří i „preventivní testování na Covid“ a „preventivní očkování proti Covid“), pokud mu to jako „zákonnou povinnost přímo a výslovně neukládá zákon.** Přičemž současně platí, že tato zákonná povinnost nesmí současně právně kolidovat (i) s obsahem mezinárodní úmluvy o biomedicíně“ (která má přednost před zákonem), ani demokratickými základy a hodnotami našeho právního státu ČR (jejichž naplňování a ochrana má právně přednost před vedením boje s epidemií Covid zvláště, když tato strategie poškozují život a zdraví lidu jako celku) a v neposlední řadě (iii) člověk, jako svébytná bytost, nemá současně proti dané zákonné povinnosti právo vyšší právní síly „konat svobodně a svébytně tak, že tuto povinnost či příkaz splnit nemusí.

VIII) Shrnutí hlavních zásad a principů, které by se měly uplatňovat při výkonu státní moci při plošné ochraně a zdraví

V souvislosti s výkonem státní moci při plošné ochraně zdraví a života občanů je třeba ctít tyto hlavní zásady a principy:

1. **Z čl. 31 svrchované ústavní listiny práv a svobod pak plyne „právo člověka na ochranu svého zdraví“, které v sobě zahrnuje právo chránit svoje zdraví způsobem, který odpovídá jeho vědomí a svědomí. Toto ústavně zakotvené přirozené „právo člověka na ochranu svého celistvého zdraví“ zakotvené v čl. 31 svrchovaného ústavního zákona č. 2/1993 Sb., listiny základních práv a svobod, náleží primárně každé lidské bytosti (a nikoliv státu) a znamená, že „každá lidská bytost má právo primárně chránit si svoje zdraví sami podle svého vlastního vědomí a svědomí, tedy i způsobem, který její zdraví buď podporuje, vyživuje, pečuje a udržuje, anebo způsobem, který její zdraví nepoškozují, neničí, neoslabuje a nesnižuje“. Právo chránit si své zdraví zahrnuje i „právo vyhnout se jakémukoliv škodlivému či nedůvěryhodnému prostředku ochrany“, který jejich stav zdraví může nepříznivě ovlivnit, jakož i „právo chránit se proti jakémukoliv škodlivému jednání a působení jiných osob“, které může člověka negativně ovlivnit.**

2. **Toto „lidské právo na ochranu zdraví zakotvené ve svrchovaném ústavním zákoně obsahujícího listinu základních práv a svobod člověka v sobě nese legitimní kompetenci člověka svébytně se rozhodovat, jak svoje zdraví chce chránit proti jakýmkoliv škodlivým vlivům a faktorům, které jeho zdraví oslabují nebo v konečném důsledku poškozují či tak mohou učinit. Právo člověka na ochranu svého zdraví je právem komplexním a absolutním (tzn., že toto jeho právo zahrnuje jak právo na ochranu či aktivní obranu proti reálnému nebezpečí, jakož i právo svoje zdraví podporovat a pečovat o něj). Právo na ochranu zdraví v pozitivním smyslu tak spočívá v udržení či zachování přirozeného zdraví. V negativním smyslu pak spočívá ve vlastní ochraně či aktivní obraně proti všemu, co může zdraví člověka oslabit, poškodit či reálně ohrozit.**
3. **S ohledem na čl. 31 ústavní listiny je to tedy člověk (nikoliv stát), kdo má v duchu svojí vrozené svébytnosti a svobodné vůle (se kterou nese v jednotě i osobní odpovědnost za svoje volby) právo rozhodovat o svém životě a zdraví včetně toho, jakým způsobem se chce před jakýmkoliv onemocněním (tedy i Covid) chránit. Toto svébytné a svrchované zákonné postavení občana v oblasti praktické aplikace medicíny a nadřazenost přirozeného a současně ústavního práva občana „na ochranu svého zdraví“ podpořené a posílené mezinárodní úmluvou o biomedicíně nelze ignorovat, porušovat, ani ponižovat před zákonnou kompetencí státu chránit tzv. „veřejné zdraví“ podle zákona o veřejném zdraví (které nepatří mezi základní hodnoty našeho demokratického státu ve smyslu zejména § 1 ústavního zákona o bezpečnosti a preambule ústavy a ústavní listiny práv a svobod).**
4. **Člověk je svébytná bytost, která není povinna nechat si chránit svoje vlastní zdraví jinou osobou, ani se podrobovat jakýmkoliv lékařským, medicínským, léčebným nebo vědeckým (pokusným) zákrokům či procedurám (mezi které patří i testování a očkování), pokud mu to jako „výslovnou zákonnou povinnost“ přímo neukládá zákon a praktický výkon této povinnosti není právně v konfliktu s legitimním právem člověka, jako svébytné bytosti, o vyšší právní síle, tuto povinnost nesplnit či konat v souladu s právem jinak.**
5. **Existuje fundamentální právní rozdíl v „legitimní kompetenci občana“ (jako svébytného člověka, který má svrchované právo rozhodovat o svém životě a zdraví včetně jeho ochrany) a v legitimních kompetencích státu, jakožto „systémového demokratického nástroje“ pro výkon suverénní moci občanů jako celku, tj. lidu, který je zdrojem veškeré státní moci rozdělené na legislativní, výkonnou a soudní a který tuto svoji komplexní moc pouze skrze volby v duchu ústavy ČR deleguje na vrcholné orgány státu.**
6. **Zákonnou kompetencí správního orgánu (ministerstva zdravotnictví) (kterou je „komplexní péče o veřejné zdraví“) neznamená podle právní definice „chránit zdraví občana“ (což je kompetencí i svrchovaným ústavním právem a osobní odpovědností každého člověka, jako svébytné bytosti), ale svojí vlastní činností vytvářet pro svoje obyvatelstvo „takové prostředí“, které umožní občanům komplexní péči o svůj zdravotní stav a zdravý životní styl a bude toto zdravé prostředí pro život a zdraví svých obyvatel aktivně podporovat a chránit.**
 - (i) „Veřejné zdraví“ podle zákonné definice plynoucí ze zákona o veřejném zdraví (č. 258/2000 Sb.) představuje souhrn činností a opatření k vytváření a ochraně zdravých životních, a pracovních podmínek) a podmínek vedoucích k zabránění šíření infekčních a hromadně se vyskytujících onemocnění“.
 - (ii) Tento „zákon o veřejném zdraví“ v duchu svého záměru konkrétně a zcela jasně právně vymezuje nejen (i) tzv. „zákonné kompetence soustavy orgánů (mezi které patří i

ministerstvo zdravotnictví v jehož čele stojí ministr zdravotnictví), kteří mají „veřejné zdraví“ chránit a podporovat, ale (ii) také konkrétní zákonné povinnosti občanů ve vztahu k ochraně veřejného zdraví, jakož i legální meze, jak lze omezit svobodné postavení občanů za tímto účelem.

7. **Člověk je „svébytná a důstojná bytost“, která není povinna nechat si chránit svoje vlastní zdraví jinou osobou, ani se podrobovat jakýmkoliv lékařským, medicínským, léčebným nebo vědeckým (pokusným) zákrokům či zdravotnickým procedurám (mezi které patří i „preventivní testování na Covid“ a „preventivní očkování proti Covid“), pokud mu to jako „zákonnou povinnost přímo neukládá zákon. Ten však nesmí právně kolidovat ani (i) s obsahem mezinárodní úmluvy o biomedicíně“, ani demokratickými základy a hodnotami našeho právního státu ČR, anebo být navázána na „dobrovolný a svobodný souhlas daného člověka“ (jakožto svébytné a důstojné bytosti) a ani (ii) s jeho „nijak neomezenou“ kompetencí vykonávat svoje svrchovaná práva a svobody podle ústavní listiny práv a svobod.**
8. **Člověk má navíc právo nepodstoupit či odmítnout takový zákrok či medicínskou metodu, jež se neslučuje s jeho vlastním přesvědčením, vědomím a svědomím.**
9. **Stejně tak má člověk, jako svébytná bytost, právo nepodvolit se příkazu jakékoliv jiné osoby, pokud splnění takového příkazu člověku brání ve výkonu jeho svébytného a ústavně zaručeného „práva chránit si svoje zdraví“ svébytně podle svého vědomí a svědomí (čl. 31 LPS), popř. ho ve svobodném výkonu omezuje nelegitimním způsobem, který překračuje zákonem dovolené meze pro omezení výkonu ústavního práva a svobody, anebo by si tím přivodil újmu na svém zdraví či životě.**
10. **Uložení povinnosti nesmí v duchu čl. 4 odst. 1 a čl. 3 ústavní listiny práv a svobod vylučovat výkon ústavně zaručeného práva a svobody člověka, který je ve svém postavení ke státu svébytný a svrchovaný.**
11. **Stejně nelze člověku způsobit újmu na jeho právech za to, že ve vztahu k nařízené povinnosti uplatňuje svoje ústavně zaručená základní práva a svobody (čl. 3 odst. 3 listiny práva a svobod), pokud konkrétní zákon (který v duchu čl. 2 odst. 2 a 3 a čl. 4 odst. 1, 2 a 4 listiny zákonnou povinnost člověku ukládá) nestanoví výslovně jasné meze, jakým způsobem lze výkon konkrétní práva ve spojení s danou povinností omezit.**
12. **Zákony, které mohou přímo zasahovat do ústavních práv a svobod občanů mají mít aspoň formu „ústavního zákona“, anebo se o ústavní zákon opírat (aby byl způsobilý svojí právní silou schopen omezovat či usměrňovat „ústavně garantované svobodné postavení občana“ a právně účinně zasahovat do jeho „ústavně zaručených práv a svobod plynoucích z ústavního zákona listiny a práv svobod“).**
13. **Pokud jde pouze o „detailní konkretizování“ již ústavou daných zákonných povinností občanů, tak toto nelze řešit „správními akty“, ale jen „obecně závaznou vyhláškou ministerstva ve smyslu § 79 odst. 3 Ústavy, anebo vládním nařízením ve smyslu § 78 Ústavy“, které musí ctít a dodržovat naše demokratické základy, klíčové hodnoty a principy našeho právního řádu specifikované výše pod bodem c. tak, aby skrze svoji existenci nevylučovali, neoslabovaly jejich působnost, účel a využití, popř. nezpůsobovaly při jejich aplikaci právní chaos či konflikt nebo rozpor mezi nimi.**

IX) Upozornění na možné právní následky či důsledky spojené s nerespektováním svrchovaného svébytného postavení občana a jeho ústavně zaručených práv a svobod

1. Nerespektování výše uvedených práv a svobod občana, jako svébytného člověka, které vyplývají z právně nadřazené mezinárodní úmluvy o biomedicině a dále ústavních zákonů, stejně jako jakékoliv vynucení splnění mimořádných opatření proti vůli člověka **nelze právně podložit ani nově přijatým zákonem č. 94/2021 Sb., zákon o mimořádných opatřeních při epidemii onemocnění Covid-19 a o změně některých zákonů („dále jen protiepidemický zákon“), jehož právní síla je nižší než uvedené právní normy, které jsou součástí právního pořádku ČR.**
2. Pokud by k porušování uvedených práv a svobod došlo, anebo by byla mimořádná opatření vydaná podle krizového zákona či proti epidemického zákona vynucována proti vůli člověka, **jednalo by se s největší právní pravděpodobností o protiprávní jednání, které je právně v rozporu se samotným „svrchovaným principem „svébytnosti člověka“ a jeho kompetencí svobodně rozhodovat o svém životě a zdraví v duchu demokratických základů našeho právního státu** (které mají právní oporu v mezinárodní úmluvě o biomedicině a které chrání ústavní zákony ČR, zejména pak ústavní zákon o bezpečnosti č. 110/1998 Sb., ústava č. 1/1993 Sb., ústavní listina práv a svobod č. 2/1993 Sb.).
3. **Mezinárodní smlouvami, jakož i ústavními zákony zaručená práva a svobody člověka jsou pod ochranou soudní moci (§ čl. 4 Ústavy).**
4. **V případě, že osoba utrpěla újmu způsobenou zákrokem do svojí integrity, má takováto osoba právní nárok na spravedlivou náhradu škodu dle příslušných platných právních předpisů (čl. 24 Úmluvy o biomedicině).**
5. **Protiprávní jednání nepožívá právní ochrany v tom smyslu, že nikdo nesmí těžit ze svého protiprávního či nepoctivého jednání (činu). Nikdo nesmí těžit ani z protiprávního stavu, který sám svým jednáním vyvolal, anebo nad kterým má kontrolu (§ 6 občanského zákoníku). Stejně tak „zjevné zneužití svého práva“ nepožívá právní ochrany (§ 8 občanského zákoníku).**
6. **Zákonná ustanovení týkající se „individuálního řešení právních nároků na náhrady škody“ v souvislosti s provedený lékařským či medicínským zákrokem do integrity člověka upravuje zejména §§ 2894 až 2971 občanského zákoníku.**
7. **V případě, kdy je člověk nucen ze strany jiné fyzické osoby k tomu, aby se proti svojí vůli podřídil splnění jeho direktivního příkazu jako je „nošení respirátoru“ nebo „testování“ na onemocnění Covid, a to pod pohrůzkou újmy (jako je ztráta zaměstnání), může se takový člověk v duchu svého svébytného svrchovaného postavení a svých legitimních přirozených a ústavně garantovaných práv („právo na ochranu svého zdraví a ochranu svojí integrity“) právně nadřazených tomuto zákonu legitimně bránit. A to buď podáním soudní žaloby na ochranu osobnosti nebo soudní žaloby příkazující zdržet se nátlaku a jednání, kterým protiprávně zasahuje do výkonu jeho práv.**
8. **Anebo se může případně bránit podáním trestního oznámení podaným na danou osobu pro podezření ze spáchání trestného činu útlatku podle § 164 trestního zákoníku (zákona č. 40/2009 Sb.), anebo vydírání podle § 175 trestního zákoníku.**

9. V případě, kdy by došlo k neoprávněnému odebrání tkání a orgánů v rozporu s jiným právním předpisem (kterým může být některý z výše zmíněných předpisů), osoba, která provede jiné osobě protiprávní odběr tkáně, buňky nebo orgánu, se dopustí trestného činu podle § 164, popř. § 165 trestního zákoníku, pokud za odběr poskytne tomu, kdo ho provede, úplatu.

Citace § 164 trestního zákoníku – Útisk

(1) Kdo jiného nutí, zneužívaje jeho tísně nebo závislosti, aby něco konal, opominul nebo trpěl, bude potrestán odnětím svobody až na jeden rok nebo zákazem činnosti.

(2) Odnětím svobody na šest měsíců až tři léta bude pachatel potrestán,

a) způsobí-li činem uvedeným v odstavci 1 značnou škodu, nebo

b) spáchá-li takový čin v úmyslu získat pro sebe nebo pro jiného značný prospěch.

(3) Odnětím svobody na jeden rok až pět let nebo peněžitým trestem bude pachatel potrestán,

a) způsobí-li činem uvedeným v odstavci 1 škodu velkého rozsahu, nebo

Citace § 175 trestního zákoníku - Vydírání

(1) Kdo jiného násilím, pohrůžkou násilí nebo pohrůžkou jiné těžké újmy nutí, aby něco konal, opominul nebo trpěl, bude potrestán odnětím svobody na šest měsíců až čtyři léta nebo peněžitým trestem.

(2) Odnětím svobody na dvě léta až osm let bude pachatel potrestán,

a) spáchá-li čin uvedený v odstavci 1 jako člen organizované skupiny,

b) spáchá-li takový čin nejméně se dvěma osobami,

c) spáchá-li takový čin se zbraní,

d) způsobí-li takovým činem značnou škodu,

e) spáchá-li takový čin na svědkovi, znalci nebo tlumočnickovi v souvislosti s výkonem jejich povinnosti, nebo

f) spáchá-li takový čin na jiném pro jeho skutečnou nebo domnělou rasu, příslušnost k etnické skupině, národnost, politické přesvědčení, vyznání nebo proto, že je skutečně nebo domněle bez vyznání.

(3) Odnětím svobody na pět až dvanáct let bude pachatel potrestán,

a) způsobí-li takovým činem těžkou újmu na zdraví,

b) spáchá-li takový čin v úmyslu umožnit nebo usnadnit spáchání teroristického trestného činu, trestného činu financování terorismu (§ 312d) nebo vyhrožování teroristickým trestným činem (§ 312f), nebo

c) způsobí-li takovým činem škodu velkého rozsahu.

(4) Odnětím svobody na osm až šestnáct let bude pachatel potrestán, způsobí-li činem uvedeným v odstavci 1 smrt.

(5) Příprava je trestná.

Citace § 164 trestního zákoníku - Neoprávněné odebrání tkání a orgánů

(1) Kdo v rozporu s jiným právním předpisem provede jinému z jeho těla odběr tkáně, buňky nebo orgánu, bude potrestán odnětím svobody na dvě léta až osm let.

(2) Stejně bude potrestán, kdo v rozporu s jiným právním předpisem pro sebe nebo pro jiného opatří, zprostředkuje, nabídne, doveze, vyveze nebo proveze odebranou lidskou tkáň, buňku nebo odebraný lidský orgán z těla živého člověka, anebo s takovou tkání, buňkou nebo orgánem jinak nakládá.

(3) Odnětím svobody na pět až dvanáct let nebo propadnutím majetku bude pachatel potrestán,

- a) spáchá-li čin uvedený v odstavci 1 nebo 2 na dítěti,
- b) spáchá-li takový čin za použití násilí, pohrůžky násilí nebo pohrůžky jiné těžké újmy,
- c) spáchá-li takový čin zneužívaje tísně nebo závislosti,
- d) spáchá-li takový čin na nejméně dvou osobách,
- e) spáchá-li takový čin opětovně,
- f) spáchá-li takový čin jako člen organizované skupiny,
- g) způsobí-li takovým činem těžkou újmu na zdraví, nebo
- h) získá-li takovým činem pro sebe nebo pro jiného značný prospěch.

(4) Odnětím svobody na osm až šestnáct let nebo propadnutím majetku bude pachatel potrestán,

- a) spáchá-li čin uvedený v odstavci 1 nebo 2 na dítěti mladším patnácti let,
- b) spáchá-li takový čin ve spojení s organizovanou skupinou působící ve více státech,
- c) způsobí-li takovým činem smrt, nebo
- d) získá-li takovým činem pro sebe nebo pro jiného prospěch velkého rozsahu.

(5) Příprava je trestná.

Citace § 166 - Odběr tkáně, orgánu a provedení transplantace za úplatu

(1) Kdo v rozporu s jiným právním předpisem jinému nebo pro jiného nabídne, slíbí nebo poskytne úplatu za odběr tkáně nebo orgánu z jeho těla nebo za provedení transplantace, bude potrestán odnětím svobody až na pět let.

(2) Stejně bude potrestán, kdo sám nebo prostřednictvím jiného v souvislosti s odběrem tkáně nebo orgánu nebo s provedením transplantace pro sebe nebo pro jiného žádá, přijme nebo si dá slíbit úplatu v rozporu s jiným právním předpisem.

(3) Odnětím svobody na tři léta až deset let nebo propadnutím majetku bude pachatel potrestán,

- a) spáchá-li čin uvedený v odstavci 1 nebo 2 jako člen organizované skupiny,
- b) dojde-li v souvislosti s takovým činem k těžké újmě na zdraví, nebo
- c) je-li takový čin spáchán vůči dítěti.

(4) Odnětím svobody na pět až dvanáct let nebo propadnutím majetku bude pachatel potrestán,

- a) spáchá-li čin uvedený v odstavci 1 nebo 2 ve spojení s organizovanou skupinou působící ve více státech,
- b) dojde-li v souvislosti s takovým činem k smrti, nebo
- c) spáchá-li takový čin vůči dítěti mladšímu patnácti let.

X. Vzorové doporučené znění pro „Oznámení o uplatnění výhrady svědomí a žádost o informace před provedením povinného testování“

Já, jméno a příjmení, dat. nar. XXXXXX, tímto odmítám podrobit se testování dle mimořádného opatření Ministerstva zdravotnictví České republiky č. j.: MZDR 47828/2020-16/MIN/KAN proto, že **toto testování i opatření je v zásadním rozporu s mým svědomím a vylučuje výkon mého „ústavního práva na ochranu zdraví“, které plyne z § 31 ústavní listiny práv a svobod.**

Celý dospělý život usiluji o to, abych žil/a, jakož i moje děti a další generace ve spravedlivém světě, ve kterém jsou chráněny jako nejvyšší hodnoty „svébytnost a důstojnost člověka včetně jeho integrity ducha-duše-těla“, „samostatnost, tvořivost a soběstačnost člověka“, „svoboda a svobodná volba a

s nimi propojená „spravedlivé nesení osobní odpovědnosti za následky vzniklé ve spojení s touto svobodnou volbou“.

Jsem přesvědčen/a, že nikdo nemá právo donucovat jiného člověka činit cokoliv, co je proti jeho vlastnímu vědomí a svědomí, co může poškozovat či být škodlivé pro jeho život nebo proti jeho zdraví, co je pro člověka z jeho vrozené podstaty nepřirozené, anebo co koliduje či nerespektuje vrozená nebo legitimní práva člověka.

Zastávám názor, že každý (včetně státní činitelů) je povinen respektovat vrozená/přirozená práva člověka a občanská práva a svobody a v jejich mezích respektovat všechny právní normy včetně mezinárodních úmluv, a to podle jejich postavení v řádu a jejich právní síly.

Podrobením se nařízenému testování může být toto mé úsilí a můj postoj k životu vážně ohrožen či pokřiven. Navíc bych se jím zpronevěřil/a ve vztahu k vlastnímu svědomí, a to zejména z následujících důvodů:

- jak vyplývá z veřejně dostupných informací, prostředky, používané k tomuto testování, nelze považovat za prostředky, které jsou schopny diagnostikovat onemocnění COVID-19
- náklady na provádění plošného testování již nyní dosahují mnohamiliardových částek a jejich vynakládání zásadním způsobem zatíží naše děti
- výsledky testování lze zneužít k dalšímu omezování občanských práv a svobod jejich chybnou interpretací, již jsme svědky v posledních mnoha měsících
- odůvodnění předmětného opatření vnímám jako nedostatečné pro to, aby mohlo zásah do mého práva na svobodu svědomí dle čl. 15 odst. 1 Listiny základních práv a svobod ospravedlnit
- testování navíc může vést k omezení mých dalších práv, jakým je například právo na svébytnost a důstojnost, nedotknutelnost osoby, osobní svobodu, právo na ochranu zdraví, právo na práci, jakož i dalších práv garantovaných Listinou základních práv a svobod, a to bez ospravedlnitelného důvodu a nad rámec zákonem dovolených mezí.

Jsem dále přesvědčen/a, že tímto způsobem nařízené testování je v rozporu i s dalšími mými právy, například právy zaručenými Úmluvou na ochranu lidských práv a důstojnosti lidské bytosti v souvislosti s aplikací biologie a medicíny: Úmluva o lidských právech a biomedicíně, vyhlášené pod č. 96/2001 Sb. m. s..

Čestně prohlašuji, že nevykazuji žádné příznaky onemocnění COVID-19 ani jiného respiračního onemocnění, ani neznám jiný důvod, pro který bych mohl/a tímto onemocněním trpět, příp. pro který bych mohl/a toto onemocnění šířit.

V případě, že budete nadále trvat na „provedení testu na Covid“, žádám o poskytnutí následujících informací, bez kterých nemohu poskytnout svůj svobodný informovaný souhlas se zdravotnickým zákrokem, v rámci kterého dochází k odběru tkáně a buněk podle zákona č. 285/2002 Sb., o darování, odběrech a transplantacích tkání a orgánů a o změně některých zákonů (dále jen „Transplantační zákon“). Podle kterého odběr nelze provést, pokud by provedení odběru mohlo vážným způsobem ohrozit zdraví nebo život dárce a dárce k němu nedá svůj svobodný informovaný souhlas.

1. Přesný název testu
2. Výrobce testu
3. Jakou hodnotu výrobce uvádí pro:
 - a. Senzitivitu testu:
 - b. Specificitu testu:

4. Je test určený (podle údajů výrobce v návodu k testu) pro testování bezpříznakových jedinců, tedy osob bez symptomů onemocnění COVID-19
 - a. ANO, test je určený pro testování bezpříznakových jedinců
 - b. NE, test je určený pro testování jedinců s příznaky nebo podezřením na COVID-19
 - c. Neuvedeno
5. Uvádí výrobce, že pozitivní výsledek testu znamená přítomnost viru SARS-CoV-2?
6. Podmiňuje výrobce stanovení konečné diagnózy COVID-19 zhodnocením klinického stavu testovaného a zhodnocení dalších diagnostických informací?
7. Jak bude naloženo s mým odebraným biologickým materiálem?
8. Mohu si vybrat konkrétní způsob či alternativní typ pro „otestování na Covid“ (test na sliny, krevní test), když výslovně nesouhlasím s tzv. „PCR testem“ nebo „antigenním testem“, které jsou bolestivým zákrokem a zasahují do mé integrity?

Nebudou-li mi tyto informace předloženy, mám za to, že nejsou splněny podmínky proto, abych o svém „otestování na Covid“ vůbec uvažoval/a.

Dne 2021

podpis